

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 266)

Mar (2) / 2018

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	9
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	18
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	23

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 86)

32. த்ரிவிதாஸ்தே து விஜ்ஞேயா அதமா மத்யமா: பரே
பவோபகரணாநாம் யே தேவாநாம் மூர்த்திதாம் கதா:
33. அந்தவத் பலதா மந்த்ராஸ்தே ஜ்ஞேயா அதமா புதை:
மந்த்ரா விபவதேவாநாம் ஸசக்தீநாம் து மூர்தய:
34. தே ஜ்ஞேயா மத்யமா மந்த்ரா உத்தமா வ்யூஹ மூர்தய:
யே து ப்ரஹ்மாவகாஹந்தே லக்ஷ்மீநாராயணாத்மகம்
35. பவத் பாவ வ்யவஸ்தாநாஸ்தே மந்த்ரா உத்தமோத்தமா:
ஏவம் ச ஜ்யைஷ்யவ்யகாநிஷ்டவ்யம் விஜ்ஞேயம் மந்த்ரகாவிதை:

பொருள் - உயர்ந்தவை, நடுத்தரம் மற்றும் தாழ்ந்தவை என்று மூன்றுவிதமான மந்த்ரங்கள் உள்ளன. குறிப்பிட்ட பலனையே தங்களுடைய இலக்காகக் கொண்டவையாகவும், தேவர்களுடைய மூர்த்தங்களைக் குறித்துள்ளதும் ஆகிய மந்த்ரங்கள் தாழ்ந்தவை என்று அறிஞர்களால் கூறப்படுகிறது. பகவானுடைய விபவ அவதாரங்கள் குறித்தும், அவற்றின் சக்தி குறித்தும் உள்ள மந்த்ரங்கள் நடுத்தரமானவை ஆகும். வ்யூஹங்களை (வாஸுதேவன் முதலான நான்கு) குறிக்கும் மந்த்ரங்களே உயர்ந்தவை ஆகும். லக்ஷ்மீநாராயணனாகவே உள்ள ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்ததும், “பொருள் மற்றும் இருப்பு” என்பதற்கு இடையே வேறுபாடு காணாமல் உள்ளதும் ஆகிய மந்த்ரங்கள் உயர்ந்தவை ஆகும். இப்படியாகவே மந்த்ரங்களில் உள்ள வேறுபாடுகளை அறியவேண்டும்.

36. உத்தமா: பஞ்சராத்திரஸ்தா மத்யமாஸ்து த்ரயீமயா:
தந்த்ராந்திரஸ்தா விஜ்ஞேயா அதமா: சாஸ்த்ர சக்ஷுஷா
37. கலாங்கா உத்தமா ஜ்ஞேயா அந்யாங்கா மத்யமா: ஸ்ம்ருதா:
அநங்கா அதமா மந்த்ரா பூய: ச்ருணு ஸுரேச்வர
38. பீஜபிண்டாதி ஸம்யுக்தா உத்தமா: பரிகீர்த்திதா:
பீஜாத்யந்யதமாந்த: ஸ்தா மந்த்ரா மத்யமஸம்ஜ்ஞிதா:
39. அபீஜாதியுதா ஜ்ஞேயா மந்த்ரா அதமஸம்ஜ்ஞிதா:
ஏவம் மந்த்ரவிதா ஜ்ஞாத்வா ஹ்யாசார்ய: சாஸ்த்ரலேசந:
யதாஸ்வரூபத: சிஷ்யாந் ஜ்ஞாபயேதர்சிதோ மநூந்

பொருள் - உயர்ந்த மந்த்ரங்கள் பாஞ்சராத்திரத்திலும், நடுத்தரமானவை வேதங்களிலும், மற்ற இடங்களில் உள்ள அனைத்தும் தாழ்ந்தவை என்றும் கொள்ளப்படுகின்றன. ஞானம் முதலான கலைகளைத் தனது அங்கமாகக் கொண்ட மந்த்ரமானது உயர்ந்தது ஆகும். மற்றவற்றை அங்கமாகக் கொண்டவை நடுத்தரமானது ஆகும். அங்கங்கள் ஏதும் இல்லாத மந்த்ரங்கள் தாழ்ந்தவை ஆகும். இந்த்ரனே! பீஜம் மற்றும் பிண்டம் ஆகியவற்றுடன் கூடியவை உயர்ந்த மந்த்ரங்கள் ஆகும். பீஜம் அல்லது பிண்டம் ஆகியவற்றுடன் கூடியவை நடுத்தர மந்த்ரங்கள் ஆகும். பீஜம் மற்றும் பிண்டம் ஆகிய இரண்டும் இல்லாதவை தாழ்ந்த மந்த்ரங்கள் ஆகும். அனைத்துவிதமான மந்த்ரங்களை அறிந்தவரும், சாஸ்த்ரங்களைத் தனது கண்களாகவே கொண்டவரும் ஆகிய ஒரு ஆசார்யன், தனது சிஷ்யனுடைய தேவைக்கு ஏற்ப, அவனுடைய விண்ணப்பத்தின் அடிப்படையில், அவனுக்கு உபதேசிக்கிறார்.

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ தந்த்ரம் இருபத்து இரண்டாம் அத்யாயம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 266)

1-3-17 இதர பராமர்சாத் ஸ இதி சேத் ந அஸம்பவாத்

பொருள் - வேறுபட்டதான ஜீவாத்மாவைக் குறிப்பதால், தஹராகாசமானது ஜீவனே என்று கூறுவது சரியல்ல; காரணம், இது ஸம்பவிக்காது.

பூர்வபக்ஷம் - தஹராகாசம் என்பது பரப்ரஹ்மமே ஆகும் என்று இந்தப் பகுதியில் உள்ள எஞ்சிய வாக்கியங்களின் மூலம் கூறியது சரியல்ல. எஞ்சிய வாக்கியங்களில், பரப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஜீவாத்மாவே கூறப்படுகிறான்; சாந். (8-3-3) - அத ய ஏஷ ஸம்ப்ரஸாத: அஸ்மாத் சரீராத் ஸமுத்தாய பரம் ஜ்யோதிருப ஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபி நிஷ்பத்யதே | ஏஷ ஆத்மேதி ஹோவாச ஏதத் அம்ருதம் அபயம் ஏதத் ப்ரஹ்ம - இந்த ஸம்ப்ரஸாதன் (ஜீவாத்மா) தனது சரீரத்திலிருந்து மேலே எழுந்து, உயர்ந்த ஜ்யோதியை அடைந்து, தனது ஸ்வரூபம் விளங்கப் பெறுகிறான். அதுவே ஆத்மா, அதுவே மரணம் அற்றதும், பயம் அற்றதும் ஆகிய ப்ரஹ்மம் - என்று கூறுகிறது. அதாவது, சாந். (8-1-1) - தஹரோ அஸ்மிந் அந்தராகாச: - அதன் உள்ளே இருக்கும் தஹராகாசம் - என்று கூறப்படுவதும்; தாமரை போற இதயத்தின் நடுவில் உள்ளது என்று கூறப்படுவதும் ஆகிய தஹராகாசத்திற்கும், பூத ஆகாசத்திற்கும் உபமான உபமேய ஸம்பந்தம் ஏற்பட வாய்ப்பில்லை என்பதால், அந்தத் தஹராகாசமானது பூத ஆகாசமாக இருக்கமுடியாது என்பதை நாங்கள் (பூர்வபக்ஷி) ஏற்கிறோம். ஆனால், எஞ்சிய வாக்கியங்களைக் காணும்போது, தஹராகாசமானது ப்ரத்யகாத்மாவே (ஜீவாத்மா) ஆகும் என்று கூறுவதற்கான தகுதிகள் காணப்படுகின்றன. மேலும், ஆகாசம் என்பது ப்ரகாசம் முதலான தன்மைகளுடன்

உள்ளதாலும், அந்தத் தன்மைகள் ஜீவாத்மாவுக்கும் உள்ளதாலும், தஹராகாசம் என்பது ப்ரத்யகாத்மாவே ஆகும்.

ஸித்தாந்தம் – இதற்கு பதில் கூறுகிறோம் – “ந ஸம்பவத்”. இந்த தஹராகாசமானது ஜீவாத்மா அல்ல; பாபங்கள் அற்ற தன்மை போன்றவை ஜீவாத்மாவிற்கு ஸம்பவிக்காது என்பதால் ஆகும்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 266)

மூலம் - “தத: ஸாகர வேளாயாம் தர்மாந் அஸ்தீர்ய ராகவ: | அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யே மஹோததே: || பாஹும் புஜகா போகாபம் உபதாயாரிஸுதந:” என்று பெருமாள் ஸமுத்ரத்தைப் பற்ற சரணாகதி பண்ணினவிடத்திலும், “ஸ ராஜா பரமாபந்நோ தேவச்ரேஷ்டமகாத்ததா | சரண்யம் ஸர்வபூதேசம் பக்த்யா நாராயணம் ஹரிம் || ஸமாஹிதோ நிராஹார: ஷட் ராத்ரேண மஹாயசா: | ததர்சாதர்சிநே ராஜா தேவம் நாராயணம் ப்ரபும்” என்று ஸப்த வ்யாயோபாக்யாநத்திலே ப்ரஹ்மதத்த சரிதத்திலும் சொன்ன ப்ரகாரங்களுமெல்லாம் ப்ரபத்திக்கு அங்கமல்ல. இவ்விரண்டிடமும் ஸபரிகர ப்ரதிசயநாதி ப்ரதாநமாகையாலே, அங்கு அந்த நியமங்கள் சொல்ல ப்ராப்தம். இப்படி ஸுக்ருத ப்ரணாமத்திலும் கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் - இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (21-1, 2) - தத: ஸாகர வேளாயாம் தர்மாந் அஸ்தீர்ய ராகவ: | அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யே மஹோததே: || பாஹும் புஜகா போகாபம் உபதாயாரிஸுதந: - விரோதிகளை வெல்பவனாகிய இராமன், கடற்கரையில் தர்ப்பங்களைப் படுக்கை போன்று விரித்து, ஸர்ப்பத்தின் சரீரம் போன்ற தனது கையைத் தலையணையாக வைத்துக் கொண்டு, கைகளைக் குவித்தபடி, ஸமுத்ரராஜனின் வருகையை எதிர்நோக்கி, கிழக்குமுகமாகச் சயனித்தான் - என்று இராமன் ஸமுத்ர அரசனிடம் சரணாகதி பண்ணிய இடம் மற்றும் ஹரிவம்சம் (27-11-13) - ஸ ராஜா பரமாபந்நோ தேவச்ரேஷ்டமகாத்ததா | சரண்யம் ஸர்வபூதேசம் பக்த்யா நாராயணம் ஹரிம் || ஸமாஹிதோ நிராஹார: ஷட் ராத்ரேண மஹாயசா: | ததர்சாதர்சிநே ராஜா தேவம் நாராயணம் ப்ரபும் - மிகுந்த ஆபத்தில் இருந்த அந்த அரசன் (இவன் ப்ரஹ்மதத்தன் என்பவன் ஆவான்)

தேவர்களில் உயர்ந்தவனும், காப்பவனும், அனைத்து ஜீவராசிகளுக்கும் தலைவனும் ஆகிய நாராயணனை, பக்தியுடன் சரணம் புகுந்தான்; ஆறு இரவுகள் உணவு உண்ணாமல் இருந்த அந்த அரசன், நாராயணனை த்யானத்தால் கண்டான் – என்றுள்ள நிகழ்வில் காணப்படும் ப்ரஹ்மதத்த சரிதத்தில் கூறப்பட்ட உபவாசம் போன்றவை ப்ரபத்திக்கு அங்கம் அல்ல. இந்த இரண்டு இடங்களிலும், இறக்கும்வரை உபவாசம் இருத்தல் என்னும் செயலே முக்கியமானதாக உள்ளதால், அத்தகைய விதிமுறைகள் பொருத்தமே ஆகிறது. இது போன்றே ஸுக்ருத ப்ரணாமத்திலும் பொருந்தும் (ஸுக்ருத ப்ரணாமம் – இரண்டு கைகள் கொண்டு மூன்று முறை அஞ்ஜலி செய்து, முழங்கால் முடிய கைகளை நீட்டி, நெற்றி மூக்கு கன்னம் ஆகியவற்றால் மூன்று முறை பூமியைத் தொட்டு, ஸாஷ்டாங்கமான நமஸ்காரத்தைப் பன்னிரண்டு முறைகள் செய்வது ஆகும்).

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 86)

211. மூன்றில் சுருக்கிய ஐந்தையும் உயர் திண்ணணை ஒன்று பயிலேறு கண்கரு வீடு சொன்னால் ஒருக்கொண்ட நோற்ற நாலும் எம்மாவொழிவில் நெடுவேய் என்கிற இருபதிலே விசதமாக்கி என்பதிலே பரப்புகையாலே ஐந்தையும், அருளிணன் வீடு பெற்ற வென்கையாலே ஐந்திலு மிரண்டையும், தொழுது களித்தேன் சொல்லுப் பெற்றேன் பணிசெய் என்கிற முக்த லக்ஷண வ்ருத்தியாலே இரண்டிலொன்றையும் இதுக்கு ப்ரமேயமென்னும்.

211. ஆகவிப்படி த்வயார்த்த ப்ரதிபாதகதயா தீர்க்க சரணாகதியாயிருக்கிற திருவாய்மொழிக்கு மற்றுமாசார்யர்களருளிச் செய்யும் அர்த்தயோஜனைகளை யருளிச் செய்கிறார் (மூன்றில் சுருக்கிய) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் த்வய மந்த்ரத்தின் பொருளை உரைப்பதும், தீர்க்க சரணாகதியாக உள்ளதும் ஆகிய திருவாய்மொழிக்கு, மற்ற ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்த சிறப்பான ஆழ்பொருள்களை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, மந்த்ரச்லோகங்களில் ஸங்க்ரஹேணோக்தங்களான அர்த்த விசேஷங்களை த்வயத்திலே விவரிக்குமாப்போலே, பூர்வ ப்ரபந்த த்ரயத்திலும் ஸங்க்ரஹேண சொல்லப்பட்ட அர்த்தபஞ்சகத்தையும், ச்ருதிச் சாயையாலே அந்வயரூபேண ஸ்வாநுபவ முகத்தாலே பரத்வத்தில் பரத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த “உயர்வறவுயர் நலமும்”, இதிஹாஸ புராண ப்ரக்ரியையாலே அந்வய

வயதிரேகங்க ளிரண்டாலும் பரோபதேச முகத்தாலே அவதாரத்திலே பரத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த “திண்ணன் வீடும்”, மோக்ஷ ப்ரதத்வ கதந்தாலே பரத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த “அணைவதரவணையும்”, அர்ச்சாவதாரத்திலே பரத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த “ஒன்றுந் தேவுமா” கிற நாலு திருவாய்மொழியாலும் பர ஸ்வரூபம்.

விளக்கம் – (மூன்றில் சுருக்கிய ஜந்தையும்) - திருமந்திரம் மற்றும் சரம ச்லோகம் ஆகியவற்றில் சுருக்கமாக உரைக்கப்பட்ட ஆழ்பொருள் கருத்துக்களை, த்வயம் விவரிக்கிறது; இது போன்றே முதல் மூன்று ப்ரபந்தங்களான திருவிருத்தம், திருவாசிரியம் மற்றும் பெரியதிருவந்தாதி ஆகியவற்றில் சுருக்கமாக உரைக்கப்பட்டதான அர்த்தபஞ்சகத்தை. (உயர்திண் அணை ஒன்று) - ச்ருதி சாயையாக உள்ளதால், தனது நேரடியான அனுபவம் காரணமாக பரத்வத்தில் உள்ள பரத்வத்தை வெளிப்படுத்துகின்ற திருவாய்மொழி (1-1-1) – உயர்வற உயர்நலம் - என்ற திருவாய்மொழியும்; இதிகாசம் மற்றும் புராணங்களில் கூறப்பட்ட பலவற்றுடன் ஒத்துப் போவதாலும், எதிர்மறையாக உரைப்பதாலும், மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யும்விதமாக அவதாரத்தில் உள்ள பரத்வத்தை வெளிப்படுத்துகின்ற திருவாய்மொழி (2-2-1) - திண்ணன் வீடு - என்ற திருவாய்மொழியும்; மோக்ஷத்தை அளிக்கின்ற தன்மையைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்துவதால் பரத்வத்தை உரைக்கின்ற திருவாய்மொழி (2-8-1) - அணைவது அரவணை - என்ற திருவாய்மொழியும்; அர்ச்சாவதாரத்தில் பரத்வத்தை உரைப்பதான திருவாய்மொழி (4-10-1) - ஒன்றும் தேவும் - என்ற திருவாய்மொழியும் ஆகிய நான்கின் மூலம், அர்த்தபஞ்சகத்தின் முதல் கருத்தான “பர ஸ்வரூபம்” என்பது கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் – பகவச்சேஷத்வத்திலும், தக்காஷ்டையான பாகவத சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு உத்தேச்யமென்று ப்ரதிபாதித்த பயிலுஞ் சுடரொளியும், சேஷத்வ பஹிர்ப்பூதங்களான ஆத்மாத்மீயங்கள் த்யாஜ்யமென்கிற வயதிரேகத்தாலே சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்று ப்ரதிபாதித்த ஏராளுமிறையோனும், பகவானுக்கு இவ்வாத்ம வஸ்து ப்ரகாரதயா சேஷமாய் ப்ரக்ருதே: பரமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாயிருக்குமென்னுமத்தை ப்ரதிபாதித்த கண்கள் சிவந்தும், அந்ய சேஷத்வ ப்ரஸங்கமும் அஸஹ்யமாம்படியான அதின் அநந்யார்ஹத்வத்தை

ப்ரதிபாதித்த கருமாணிக்க மலையுமாகிற நாலு திருவாய்மொழியாலும்
ஸ்வஸ்வரூபமும்;

விளக்கம் - (பயில் ஏறு கண் கரு) - ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ளதைக் காட்டிலும், அவனுடைய அடியார்களுக்கு அடிமையாக இருத்தலே ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்புடையது என்பதை வெளிப்படுத்துகின்ற திருவாய்மொழி (3-7-1) - பயிலும் சுடரொளி - என்ற திருவாய்மொழி; இப்படிப்பட்ட அடிமைத்தனத்தை ஏற்காத ஆத்மா, அந்த ஆத்மாவுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ளவை ஆகிய அனைத்தும் கைவிடத்தக்கவையே ஆகும் என்று எதிர்மறையாக உரைப்பதன் மூலம், ஆத்மாவிற்கு அடிமைத்தனமே ஏற்புடையது என்பதை வெளிப்படுத்துவதான திருவாய்மொழி (4-8-1) - ஏறாளும் இறையோனும் - என்ற திருவாய்மொழி; பகவானுக்கு அந்த ஆத்மா சரீரமாக உள்ளதால், அவனுக்கு அடிமையாகவும், சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறாக உள்ளதால் ஞானம் மற்றும் ஆனந்தமாகவும் உள்ளதையே லக்ஷணமாகக் கொண்டது என்பதை வெளிப்படுத்துகின்ற திருவாய்மொழி (8-8-1) - கண்கள் சிவந்து - என்ற திருவாய்மொழி; மற்றொரு பொருளுக்கு இந்த ஆத்மா அடிமை என்று கூறுவதும் கூடத் தவறு என்பதையும், இந்த ஆத்மா அவனுக்கு மட்டுமே அடிமை என்பதையும் வெளிப்படுத்துகின்ற திருவாய்மொழி (8-9-1) - கருமாணிக்க மலை போல் - என்ற திருவாய்மொழி என்பதான நான்கு திருவாய்மொழிகளும், அர்த்தபஞ்சகத்தில் உள்ள ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் இன்னது என்பது குறித்துக் கூறுகின்றன.

வ்யாக்யானம் - பகவத் வ்யதிரித்த விஷயங்களைப் பற்றுகைக் குடலான அஹங்கார மமகாரங்கள் த்யாஜ்யமென்ற வீடுமின் முற்றவும், அஸேவ்ய ஸேவை த்யாஜ்யமென்ற சொன்னால் விரோதமும், ஐச்வர்ய கைவல்யங்கள் த்யாஜ்யமென்ற ஒரு நாயகமும், சரீர ஸம்பந்த நிபந்தனமாக வரும் பரிக்கரஹங்கள் த்யாஜ்யமென்ற கொண்ட பெண்டிருமாகிற நாலு திருவாய்மொழியாலும் விரோதி ஸ்வரூபமும்.

விளக்கம் - (வீடு சொன்னால் ஒரு கொண்ட) - ஸர்வேச்வரனைத் தவிர உள்ள மற்ற பொருள்களைப் பற்றியிருப்பதற்குக் காரணமாக உள்ள அஹங்காரம் மற்றும்

மமகாரம் போன்றவை கைவிடப்பட வேண்டியவை என்பதைக் கூறிய திருவாய்மொழி (1-2-1) - வீடுமின் முற்றவும் - என்ற திருவாய்மொழி; அடிமைத்தனம் செய்யத்தகாதவர்களுக்கு அடிமைத்தன்மை செய்தல் என்பது கைவிடப்பட வேண்டியதாகும் என்று கூறிய திருவாய்மொழி (3-9-1) - சொன்னால் விரோதம் - என்ற திருவாய்மொழி; ஐசுவர்யமும் கைவல்யமும் துறக்கப்பட வேண்டியவை என்பதைக் கூறுகின்ற திருவாய்மொழி (4-1-1) - ஒரு நாயகமாய் - என்ற திருவாய்மொழி; சரீரத் தொடர்பு காரணமாக ஏற்படுகின்ற உறவுகள் அனைத்துமே கைவிடவேண்டியவை என்று கூறுகின்ற திருவாய்மொழி (9-1-1) - கொண்ட பெண்டிர் - என்ற திருவாய்மொழி என்பதான நான்கு திருவாய்மொழிகளும் அர்த்தபஞ்சகத்தில் உள்ளதான விரோதி ஸ்வரூபத்தைக் குறித்துக் கூறுகின்றன.

வ்யாக்யானம் - “நோற்ற நோன்பிலேன்” என்று ஆகிஞ்சந்ய பூர்வகமாக “ஆறெனக் சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்” என்ற நோற்ற நோன்பும், “களைவாய் துன்பம் களையா தொழிவாய் களை கண் மற்றிலேன்” என்று அநந்ய கதித்வ பூர்வகமாக “கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட” என்ற ஆராவமுதும், “வைகலும் வினையேன் மெலிய” என்று பக்தி பாரவச்யம் முன்னாக “நம்பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்” என்ற மானேய் நோக்கும், “எனதாவியை நின்று நின்றுருக்கி யுண்கின்ற” என்று தரித்து நின்று அவன் குணங்களை அநுஸந்திக்க மாட்டாத சைதில்யம் செல்லா நிற்க, “நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று நாடொறு மேகசிந்தையனாய்” என்ற பிறந்தவாறுமாகிற நாலு திருவாய்மொழியாலும் உபாய ஸ்வரூபமும்.

விளக்கம் - (நோற்ற நாலும்) - திருவாய்மொழி (5-7-1) - நோற்ற நோன்பிலேன் - என்பதன் மூலம் “என்னிடம் எந்தவிதமான கைம்முதல் இல்லை (ஆகிஞ்சந்யம்)” என்பது தொடக்கமாக, ஆறெனக் சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் - என்று கூறிய, (5-7) - நோற்ற நோன்பிலேன் - என்ற திருவாய்மொழி; (5-8-8) - களைவாய் துன்பம் களையா தொழிவாய் களை கண் மற்றிலேன் - என்று வேறு எந்த கதியும் இல்லாமை என்பதை முன்னிறுத்தி, (5-8-11) - கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட - என்று கூறிய, (5-8) - ஆராவமுதே - என்று திருவாய்மொழி; (5-9-1) - வைகலும்

வினையேன் மெலிய - என்று பக்தியில் வசப்பட்டு நின்ற நிலையை முன்னிறுத்தி, (5-9-11) - நம்பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன் - என்று கூறிய, (5-9) - மானேய் நோக்கும் - என்ற திருவாய்மொழி; (5-10-1) - எனதாவியை நின்று நின்றுருக்கி யுண்கின்ற - என்று தரித்து நின்று அவனுடைய குணங்களை எண்ணியபடி இருக்க இயலாமல் நிலைகுலைந்து சென்றதை உரைத்து, (5-10-11) - நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று நாடொறு மேகசிந்தையனாய் - என்று கூறிய (5-10-1) - பிறந்தவாறும் - என்ற திருவாய்மொழி ஆகிய நான்கு திருவாய்மொழிகளும், அர்த்தபஞ்சகத்தில் உள்ள உபாய ஸ்வரூபத்தைக் குறித்துக் கூறுகின்றன.

வ்யாக்யானம் - “தனக்கேயாக” என்று கைங்கர்யத்தில் ஸ்வார்த்ததா நிவ்ருத்தியை யபேக்ஷித்த எம்மா வீடும், ஸர்வகாலாவிசிஷ்டமான ஸகல சேஷ வ்ருத்திகளையும் பண்ண வேணுமென்று பாரித்த ஒழிவில் காலமும், அதுதான் பாகவத் கைங்கர்ய பர்யந்தமாக வேணுமென்று மநோரதித்த நெடுமாற்கடிமையும், அது தன்னில் பர ஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜநத்வத்தைச் சொன்ன வேய்மரு தோளிணையுமாகிற நாலு திருவாய்மொழியாலும் பல ஸ்வரூபமுமாகக் கொண்டு.

விளக்கம் - (எம்மா ஒழிவில் நெடு வேய்) திருவாய்மொழி (2-9-1) - தனக்கேயாக - என்று கைங்கர்யம் செய்யும்போது என் பொருட்டுச் செய்வதாகிய இன்பம் ஏதும் இருத்தல் கூடாது என்று அதன் விலக்கத்தை விரும்பிய (2-9-1) - எம்மா வீடு - என்ற திருவாய்மொழி; (3-3-1) - ஒழிவில் காலம் எல்லாம் - என்று அனைத்து காலங்களிலும் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்யவேண்டும் என்று விண்ணப்பித்த (3-3-1) - ஒழிவில் காலம் எல்லாம் - என்ற திருவாய்மொழியும்; அத்தகைய கைங்கர்யம் என்பது, பாகவதர்கள் முடிய நீண்டிருக்க வேண்டும் என்று விண்ணப்பித்த (8-10-1) - நெடுமாற்கு - என்ற திருவாய்மொழி; அப்படிப்பட்ட பாகவத கைங்கர்யத்திலும் பகவானுடைய சிந்தனை என்பதே பேறாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதைக் கூறிய (10-3-1) - வேய்மரு தோளிணை - என்று திருவாய்மொழி ஆகிய நான்கு திருவாய்மொழிகளும் அர்த்தபஞ்சகத்தில் உள்ள பலனின் ஸ்வரூபம் குறித்து உரைத்தன.

வ்யாக்யானம் - இருபது திருவாய்மொழியிலே விசதமாக ப்ரதிபாதித்து, மற்றையெண்பது திருவாய்மொழியாலும் அது தன்னையே விஸ்தரிக்കையாலே, அர்த்தபஞ்சகத்தையும் இப் ப்ரபந்தத்துக்கு ப்ரமேயமென்றும்; “மயர்வற மதிநல மருளினை” என்று தொடங்கி, “அவாவற்று வீடு பெற்ற” என்று தலைக்கட்டுகையாலே, அவ்வைந்திலும் வைத்துக் கொண்டு ப்ரதாநமான உபாயோபேயங்களிரண்டையு மிதுக்கு ப்ரமேயமென்றும்; “தொழுதெழென் மனனே”, “விருப்பே பெற்றமுதமுண்டு களித்தேன்”, “மேலைத் தொண்டு களித்து அந்தி தொழுஞ் சொல்லுப் பெற்றேன்” என்று சொல்லப்படுகிற “பத்தாஞ்ஜலிபுடத்வ ஹ்ருஷ்டத்வ நம இத்யேவ” வாதித்வங்களாகிற முக்த லக்ஷணத்தாலும், “விபத்யவா” என்கிறவர்களைப் போலே, “சொற்பணிசெயாயிரம்” என்று சொல்லப்படுகிற வாசிக வருத்தியாலும், அவ்விரண்டிலும் வைத்துக் கொண்டு, உபேயமொன்றையுமே இதுக்கு ப்ரமேயமென்றும் சொல்லு மென்கை.

விளக்கம் - (இருபதிலே விசதமாக்கி) - இப்படியாக உள்ள இருபது திருவாய்மொழிகளில் அர்த்தபஞ்சகத்தை விரிவாக அருளிச்செய்து, (எண்பதிலே பரப்புக்கையாலே) - மீதம் உள்ள எண்பது திருவாய்மொழிகள் மூலம், அந்த அர்த்தபஞ்சகத்தைக் குறித்தே மேலும் விரிவாக உரைப்பதால், (ஐந்தையும் இதுக்கு ப்ரமேயம் என்னும்) - அந்த அர்த்தபஞ்சகம் என்பது இந்தத் திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்டவை என்று உரைப்பார்கள். (அருளினை வீடு பெற்ற என்கையாலே ஐந்திலும் இரண்டை இதுக்கு ப்ரமேயம் என்னும்) - மயர்வற மதிநல மருளினை - என்று தொடங்கி, அவாவற்று வீடு பெற்ற - என்று முடிப்பதன் காரணமாக, அர்த்தபஞ்சகத்தில் மிகவும் முக்கியமான உபாயம் மற்றும் உபேயம் ஆகிய இரண்டும் திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்டவை என்று உரைப்பார்கள். (தொழுது களித்தேன் சொல்லுப் பெற்றேன் என்கிற முக்த லக்ஷணத்தால்) - திருவாய்மொழி (1-1-1) - தொழுதெழென் மனனே - என்றும்; (10-8-6) - விருப்பே பெற்றமுதமுண்டு களித்தேன் - என்றும், (10-8-7) - மேலைத் தொண்டு களித்து அந்தி தொழுஞ் சொல்லுப் பெற்றேன் - என்றும் கூறப்படுவதான, பத்தாஞ்ஜலிபுடத்வ ஹ்ருஷ்டத்வ நம இத்யேவ - எப்போதும் கைகளைக் குவித்து, மகிழ்வுடன் “நம:” என்று உச்சரித்தபடி இருத்தல் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள முக்தர்களுடைய லக்ஷணம்; (பணி செய் என்கிற விருத்தியால்) - விபந்யவ: - துதிப்பதையே பண்பாகக்

கொண்டவர்கள் - என்றுள்ள நித்யஸூரிகள் போன்று, (1-10-11) - சொற்பணிசெயாயிரம் - என்று கூறும் திருவாய்மொழியை உரைப்பதான சொல்லால் செய்யப்படும் கைங்கர்யம்; (இரண்டில் ஒன்று இதுக்கு ப்ரேமேயம் என்னும்) - இந்த இரண்டின் மூலமும், அர்த்தபஞ்சகத்தில் உள்ள உபேயம் குறித்து உரைப்பதே திருவாய்மொழியாகும் என்றும் சிலர் கூறுவர்.

வ்யாக்யானம் - (இருபதிலே விசதமாக்கி யெண்பதிலே பரப்புகையாலே ஐந்தையும் இதுக்கு ப்ரமேயமென்னும்) என்றவிது, “இப்ப்ரபந்தங்களில் ஸூக்திகள், ப்ராப்யனான வெம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ப்ரதிபாதந பரமாயிருக்கும் சில; ப்ராப்தாவான ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூப விஷயமாயிருக்கும் சில; ப்ராப்த்யுபாயத்தைச் சொல்லும் சில; பலத்தைச் சொல்லும் சில; ப்ராப்தி விரோதியைச் சொல்லும் சில; அவவிஷ்டமானவை இவற்றுக்கு உபபாதகங்களாயிருக்கும்”, என்று ஈட்டில் யோஜித்த க்ரமம்.

விளக்கம் - (இருபதிலே விசதமாக்கி யெண்பதிலே பரப்புகையாலே ஐந்தையும் இதுக்கு ப்ரமேயமென்னும்) - இப்படியாகக் கூறப்பட்டதன் கருத்து என்னவென்றால், “இந்த ப்ரபந்தங்களில் உள்ள சில பாசுரங்கள், அடையவேண்டிய இலக்காக உள்ள எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தை வெளிப்படுத்துவதை மட்டுமே நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கும்; ஒரு சில பாசுரங்கள், அடைபவனாகிய ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை குறித்தே இருப்பதாகும்; ஒரு சில பாசுரங்கள், எம்பெருமானை அடைய வைக்கின்ற உபாயம் குறித்து உரைப்பதாக இருக்கும்; ஒரு சில பாசுரங்கள் பலன்களையும், ஒரு சில பாசுரங்கள் அடையவேண்டிய இலக்கை அடையவிடாமல் தடுக்கின்ற விரோதிகள் குறித்து உரைப்பதாக இருக்கும்; இவற்றில் மீதம் உள்ளவை, இவை அனைத்தையும் குறித்து மேலும் உதவும் விதத்தில் கூறுவதாக இருக்கும்”, என்பதாக ஈடு வ்யாக்யானத்தில் கூறப்பட்டதையே உரைப்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - உபாயோ பேயங்களிரண்டையுமிதுக்கு ப்ரமேயமென்னு மென்றவிது, இவையிரண்டுமே ப்ரதாந ப்ரமேயம்; இவ்வுபாயோபேயங்களுக்கு அதிகாரி இன்னானென்கைக்காக ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூபமும், உபாய பூதனும்

உபேய விஷயமும் இன்னாரென்கைக்காக பர ஸ்வரூபமும், உபேய ப்ரதிபந்தகமாய் உபாய நிவர்த்தயமாயிருக்குமது இன்னதென்கைக்காக விரோதி ஸ்வரூபமும் சொல்லுகிற வித்தனையென்று நினைத்து.

விளக்கம் - (உபாய உபேயங்கள் இரண்டையும் இதுக்கு ப்ரமேயம் என்னும்) - இப்படியாகக் கூறப்பட்டது என்ன? உபாயம் மற்றும் உபேயம் ஆகிய இரண்டுமே இந்த ப்ரபந்தங்களில் முக்கியமாகவும் முதன்மையாகவும் கூறப்பட்டவை ஆகும்; இத்தகைய உபாயம் மற்றும் உபேயம் ஆகியவற்றின் அதிகாரி இன்னவன் ஆனான் என்று விளக்குவதற்காகவே ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் குறித்து உரைக்கப்படுகிறது; உபாயமாக உள்ளவனும், பலனின் விஷயமாக உள்ளவனும் இன்னவன் ஆவான் என்று கூறுவதற்காகவே பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம் உரைக்கப்படுகிறது; அடையவிடாமல் தடுப்பதும், உபாயத்தின் மூலம் விலக்கப்படுவதும் இதுவே ஆகும் என்று விளக்குவதற்காகவே விரோதி ஸ்வரூபம் கூறப்பட்டது. இந்தக் கருத்துக்களையே இங்கு அருளிச்செய்கிறார் என்று கூற எண்ணியே இவ்விதம் உரைத்தார்.

வ்யாக்யானம் - உபேயமொன்று மிதுக்கு ப்ரமேயமென்னுமென்றவிது “இவற்றிலுத்தேச்யம் பலம். ததர்த்தமாக மற்றும்ள்ள நாலர்த்தமும் சொல்லுகிறது” என்று ஈட்டில் சொன்னபடியே கைங்கர்யமே ப்ரதாநம். மற்றை நாலுஞ்சொன்னது கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியையும் ததாச்யத்தையும் தத்விரோதியையும் அவ்விரோதி நிவர்த்தகத்தையும் அறிவிக்ைக்காக வாகையாலே தச்சேஷமாகச் சொன்ன வித்தனையென்று நினைத்து.

விளக்கம் - (உபேயம் ஒன்றுக்கும் இதுக்கு ப்ரமேயம்) - இதன் மூலம் கூறப்பட்டது என்ன? “இந்த அனைத்திலும் கூற வந்தது பலன் குறித்தே ஆகும். அத்தகைய விஷயத்தை விளக்குவதற்காகவே, மற்றும் நான்கு விஷயங்களும் (அதாவது அர்த்தபஞ்சகத்தில் கூறப்படும் பலன் தவிர்த்துள்ள மற்ற நான்கு விஷயங்கள்) கூறப்பட்டன”, என்று ஈட்டில் கூறுவதற்கு ஏற்ப, கைங்கர்யமே மிகவும் முதன்மையானது. மற்ற நான்கு விஷயங்கள் குறித்து ஏன் கூறப்பட்டது என்றால், “கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக் கொள்பவன், கைங்கர்யத்தைச் செய்பவன்,

கைங்கர்யத்திற்குத் தடையாக இருப்பவை, அத்தகைய தடையை நீக்கவல்ல வழி” போன்ற பலவற்றையும் உணர்த்துவதற்காக என்பதால், அந்தப் பலன் என்பதற்கு உறுப்பாக இவை அனைத்தும் கூறப்பட்டது என்ற கருத்து வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 231)

3-8-8 கோலமே தாமரைக்கண்ணதோ ரஞ்சன

நீலமே! நின்று என தாவியை யீர்கின்ற

சீலமே! சென்று செல்லாதன முன்னிலாங்

காலமே! உன்னை எந்நாள் கண்டு கொள்வனே?

பொருள் - காண்பதற்கு மிகவும் இனிமையாவனாக, தாமரைமலர் போன்ற கண்கள் கொண்டதும், ஒப்பற்றதும் ஆகிய அஞ்ஜனத்தின் நீலநிறம் என்பது வடிவம் பெற்றது போன்று உள்ளவனாக, நிலைத்து நின்று எனது ஆத்மாவைத் தன்னிடம் ஈர்த்தபடி உள்ள சில குணத்தைக் கொண்டே அறியும்படி உள்ளவனாக, கடந்தகாலம் எதிர்காலம் மற்றும் நிகழ்காலம் ஆகிய மூன்றையும் உனது கட்டளைக்கு ஏற்ப வைத்துள்ளவனே! இப்படிப்பட்ட உன்னை நான் எப்போது கண்டு அனுபவிப்பேன்?

அவதாரிகை - “உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்கைக்கு ஈடான ஒரு காலமில்லையோ? அது வரும் கிடீர்” என்ன; “அதுவும் நீ இட்ட வழக்கன்றோ?” என்கிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் ஆழ்வார் புலம்பியபடி இருந்ததைக் கண்ட ஸர்வேச்வரன் அவரிடம், “நீவீர் புலம்பியபடி உள்ளீர். உம்முடைய விருப்பம் அனைத்தையும் நாம் நிறைவேற்ற ஒரு காலம் வரும் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அந்தக்

காலம் என்பதும், உன்னுடைய கட்டளைக்கு அடிபணிந்தே உள்ளதாகும் அல்லவோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கோலமே) அழகும், அதுக்கு ஆச்ரயமும் என்று இரண்டன்றிக்கே அழகு தானே வடிவாயிருக்கிறபடி. ஜ்ஞாதாவின் பக்கலிலே ஜ்ஞாந வ்யபதேசம் பண்ணா நின்றதிறே தத் குண ஸாரத்வத்தாலே; அப்படி அழகே விஞ்சி, அத்தையிட்டு நிருபிக்க வேண்டும்படி இருக்கையாலே “கோலமே!” என்கிறார். (தாமரை இத்யாதி) அதுக்கு ஆச்ரயமான திருவுடம்பு இருக்கிறபடி. அது தன்னிலும், ஓரோ அவயவங்களே அமைந்திருக்கிறபடி. சிவப்பாலும் விகாஸத்தாலும் மார்த்தவத்தாலும், தாமரையை ஒருவகை உபமை சொல்லலாம்படியிருகிற கண்ணழகையுடையவனே.

விளக்கம் - (கோலமே) - கோலம் என்றால் வடிவழகு. அதாவது அழகு மற்றும் அந்த அழகின் இருப்பிடம் என்று இரண்டு பொருளாக அல்லாமல், அழகு என்பதே வடிவம் எடுத்தது போன்று உள்ளான். ஆனால், குணம் பொருந்தியுள்ளது என்பதால், குணத்தை உடையவனையே குணம் என்று கூறுவார்களோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஞானத்தை ஒரு குணமாகக் கொண்டுள்ள ஆத்மாவை, அந்தக் காரணத்தால் ஞானம் என்றே கூறுவது போன்று ஆகும். அதே போன்று, அழகு மட்டுமே நிறைவாக இருந்து, அதனைக் கொண்டே உணர்த்தும்படியிருப்பதால் “கோலமே” என்கிறார். (தாமரை இத்யாதி) - அந்த அழகின் இருப்பிடமாகத் திருமேனி உள்ளது. அத்தகைய திருமேனியிலும், ஒவ்வொரு அவயவமும் அது போன்றே உள்ளது. சிகப்பு, மலர்ந்திருத்தல், மென்மையாக இருத்தல் ஆகிய பலவிதங்களிலும் தாமரையை ஒருவிதத்தில் உவமையாகக் கூறலாம்படியான அழகான திருக்கண்கள் கொண்டவனே!

வ்யாக்யானம் - (அஞ்சன நீலமே) அஞ்சனமே! நீலமே! என்றபடி. ஒன்றே உபமாந மாவதொன்றில்லாமையாலே அங்கும் இங்கும் கதிர்பொறுக்குகிறார். நைல்ய குணந்தன்னை வடிவாக வகுத்தாற் போலேயாயிற்று இருப்பது. அழகும் வடிவுமேயாய் அகவாயில் ஒரு பசையற்றிருக்குமோ? என்னில், (நின்று இத்யாதி) வ்யதிரேகத்தில் வடிவை மறக்கிலும் மறக்கவொண்ணாதபடி பின்னாடி, என்

நெஞ்சை ஈராநின்றுள்ள சீலமே ஸ்வரூபமானவனே! “செய்யதாமரை கண்ண” னில், “நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும் நீள் கடல் வண்ணன்” என்கிற அர்ச்சாவதாரத்தின் நீர்மையையிறே இவர் நினைக்கிறது. அன்றியே, “வளவேழுல”கில் தம்மைச் சேரவிட்டுக் கொண்ட சீலமாதல்.

விளக்கம் - (அஞ்சன நீலமே) - அஞ்சனமே, நீலமே என்று பொருள். ஒரு பொருளை மட்டுமே உபமானமாக உரைக்க இயலாத காரணத்தால் அங்கும் இங்குமாகப் பலவற்றையும் தேடியபடி உள்ளார். அல்லது, “அஞ்சனத்தின் நீலநிறத்தை வடிவமாகச் செய்தது போன்ற வடிவம் கொண்டவனே”, என்றும் கொள்ளலாம். ஆனால், அழகு மற்றும் வடிவம் என்று இது மட்டுமே இவருடைய உட்புறத்தில் நின்றபடி, வேறு ஏதும் பிடிப்பின்றி இருக்குமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (நின்று இத்யாதி) - பிரிந்துள்ள காலத்தில், அவனுடைய வடிவழகை மறந்தாலும், மறக்க இயலாதபடி, என்னைத் தொடர்ந்தபடியே இருந்து, எனது நெஞ்சத்தைப் பிளந்தபடி உள்ள சீல குணத்தை ஸ்வரூபமாகக் கொண்டவனே! இந்த இடத்தில் உள்ள “சீலம்” என்பதன் கருத்து என்னவென்றால், திருவாய்மொழி (3-6) - செய்யதாமரை கண்ணன் - என்ற திருவாய்மொழியில் உள்ளதான, திருவாய்மொழி (3-6-9) - நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும் நீள் கடல் வண்ணன் - என்பதில் கூறப்படுவதான அர்ச்சாவதாரத்தின் எளிமையையே ஆகும். அல்லது திருவாய்மொழி (1-5) - வளவேழ் உலகு - என்பதில் தம்மைச் சேரவிட்ட சீலம் என்றும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி அழகும் குணங்களும் உண்டானாலும், பெறுமிடத்தில் இன்ன காலமென்றில்லையோ? என்னில், (சென்று இத்யாதி) அக்காலமும் நீ இட்ட வழக்கன்றோ? “காலஸ்ய ச ஹி ம்ருத்யோஸ்ய ச ஜங்கம ஸ்தாவரஸ்ய ச ஈசுதே பகவானேக: ஸத்யமேதத் ப்ரவீமிதே” பதார்த்தங்களினுடைய உத்பத்திக்கு முன்பும் நின்று, இவை அழிந்தாலும் நிற்கக் கடவ காலத்துக்கும், இவற்றினுடைய ஸம்ஹர்த்தாக்களுக்கும் ஸ்ரஷ்டாக்களுக்கும்; “ம்ருத்யுர் யஸ்யோபஸேசநம்” என்று ஸம்ஹர்த்தாக்களை ம்ருத்யு சப்தத்தாலே சொல்லக்கடவதிறே. ஸ்ரஷ்டிக்குக் கர்மீபவித்த பதார்த்தங்களினுடைய உத்பத்திக்கு முன்பு உளனாய், அழிந்தாலும் உளனாய், என்றுமொக்க உணர்ந்திருந்து ஸ்ரஷ்டாக்களும் ஸம்ஹர்த்தாக்களும்

ஸ்ருஜ்யருமான இத்தையடையத் தன் புத்தயதீநமாக நியமிக்கிறான் ஒருவனே! “ஸத்யமித்யாதி” பகவத் விஷயத்தில் அர்த்த வாதமில்லை; தன்னை “ஆப்தன்” என்று விச்வஸித்தவனுக்குப் பொய் சொல்வாரில்லை. “சென்று” என்கிறது பூதகாலத்தை. “செல்லாதன்” என்றது பவிஷ்யத் காலத்தை. “முன்னிலாங்காலம்” என்கிறது முன்னே வர்த்திக்கிற வர்த்தமாந காலத்தை. (காலமே) காலத்ரயத்தையும் நீ இட்ட வழக்காகவுடையவனே! (உன்னை இத்யாதி) வடிவமுகம் குணங்களும் விடலாயிருந்ததில்லை; காலக்கழிப்புச் சொல்லவொண்ணாதபடியா யிருந்தது. ஆனபின்பு, நான் உன்னைக் காண்பது என்று? சொல்லாய். “பூர்ணே சதுர்த்தசே வர்ஷே பஞ்சமயாம்” என்றாப்போலே, “நீயும் நம்மை இந்நாள் காணக்கடவை” என்று சொல்லாய்.

விளக்கம் - ஆனால் இவ்விதம் அழகு மற்றும் குணங்கள் உள்ளது என்றால், அவற்றைப் பெறுவதற்கான காலம் என்று ஒன்று உள்ளது அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (சென்று இத்யாதி) - அப்படிப்பட்ட காலம் என்பதும், உன்னுடைய கட்டளைக்கு உட்பட்டே உள்ளது அல்லவோ? மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (68-13) - காலஸ்ய ச ஹி ம்ருத்யோஸ்ய ச ஜங்கம ஸ்தாவரஸ்ய ச ஈசதே பகவானேக: ஸத்யமேதத் ப்ரவீமிதே (சஞ்சயன் கூறுவது) காலம், யமன், அசையும் பொருள்கள், அசையாப் பொருள்கள் என்றுள்ள பலவற்றுக்கும் பகவான் மட்டுமே அவற்றை ஏவக் கூடியவனாக உள்ளான். இதுவே சத்தியமாகும் - என்பது காண்க; அதாவது பொருள்கள் தோன்றுவதற்கு முன்பும், அவை அழிந்த பின்பும் நிலையாக உள்ள காலத்தவம், பொருள்களை அழிப்பவர்கள், பொருள்களை உண்டாக்குபவர்கள் ஆகிய அனைத்தும் இவன் கட்டளைக்கு உட்பட்டவை ஆகும். கடவல்லியில் - ம்ருத்யுர் யஸ்யோபஸேசநம் - ம்ருத் என்பதன் மூலம் அழிக்கின்ற தேவர்கள் கூறப்பட்டனர். ஸ்ருஷ்டியை ஏற்படுத்துகின்ற பொருள்கள் உற்பத்தி ஆவதற்கு முன்பாகவே இருப்பவனாக, எப்போதும் அனைத்தையும் அறிந்தபடி உள்ள படைப்பவர் மற்றும் அழிப்பவர்களாகிய தேவர்கள் இதனை உணரும் விதத்தில் அவர்கள் புத்தியைத் தன்வசம் வைத்துள்ளனர். “ஸத்யம்” என்று தனித்து அந்த ச்லோகத்தில் கூறப்படுவது, வெறும் புகழ்ச்சி சொல் அல்ல. “நம்பத்தகுந்தவன்” என்று நம்பியவன் விஷயத்தில் யாரேனும் பொய் உரைப்பார்களோ? “சென்று” என்பதன் மூலம் இறந்தகாலமும்,

“செல்வதன்” என்பதால் எதிர்காலமும், “முன்னிலாங் காலம்” என்பதால் இப்போது கண் முன்பு உள்ள நிகழ்காலமும் கூறப்பட்டது. (காலமே) - இந்த மூன்று காலங்களையும் உனது கட்டளையின் கீழ் வைத்துள்ளவனே! (உன்னை இத்யாதி) - உனது வடிவழகும், குணங்களும் என்னால் விட இயலாதபடி உள்ளன, உனது கட்டளைக்கு உட்பட்ட காலத்தைக் கூற இயலாதபடி உள்ளது. இவ்விதம் உள்ளபோது நான் உன்னை என்று காண்பேன்? இதனை நீயே கூறவேண்டும். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (117-1) - பூர்ணே சதுர்த்தசே வர்ஷே பஞ்சம்யாம் - பதினான்கு வருடங்கள் கழிந்து பஞ்சமி திதியில் - என்று இராமனாக நின்று நீ கூறியது போன்று, இப்போது நீ என்னிடம், “இந்த நாளில் என்னை நீ காண்பாய்”, என்று கூறவேண்டும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமாநுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 93)

88. கலிமிக்க செந்நெல் கழனிக் குறையல் கலைப்பெருமாள்
ஒலிமிக்க பாடலை உண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து அதனால்
வலிமிக்க சீயம் இராமாநுசன் மறைவாதியராம்
புலிமிக்கது என்று இப்புவனத்தில் வந்தமை போற்றுவனே

விளக்கவுரை - உழுவது, நடுவது மற்றும் அறுப்பது ஆகிய செயல்கள் எப்போதும் ஆரவாரத்துடன் நெல் வயல்களில் நடந்து கொண்டே இருக்கும்படி உள்ள வயல்களால் சூழப்பட்டது திருக்குறையலார் ஆகும். இவ்வூரில் அவதரித்த திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த பெரியதிருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம் போன்ற தமிழ் மறைகளை எப்போதும் மனதில் வைப்பதால் உள்ளம் பூரித்தபடியே எம்பெருமானார் உள்ளார். இத்தகைய ஞானம் காரணமாகவே மிகுந்த வலிமை கொண்ட சிங்கம் போன்று உள்ளார். இந்த உலகில் பௌத்தர்கள் போன்று வேதங்களே இல்லை என்று மறுக்காமல், வேதங்கள் உண்மை என்று ஏற்றுக் கொண்ட போதிலும், அவற்றுக்குத் தவறான பொருளைக் கற்பித்தபடி உள்ளவர்கள் புலிகள் போன்று திரிந்து கொண்டிருந்தனர். அந்த நேரத்தில் அவர்களை வலிமை குன்றச் செய்யும் வகையில் சிங்கம் போன்று எம்பெருமானார் இந்த உலகில் அவதாரம் செய்தார். இதனை நான் எப்போதும் புகழ்ந்து போற்றியபடி இருப்பேன்.

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானார் உபதேசித்த ஜ்ஞாநத்தில் அந்வயமில்லாதவரை கலி ப்ரயுக்தமான தோஷம் ஆக்கிரமித்து நலியுமென்று

சொல்லி, இதிலே அந்த ஜ்ஞாநத்தை லோகத்தாரெல்லா முபதேசிக்கைக்காக அவர் “விண்ணின் தலை நின்றும் மண்ணின் தலத்து உதித்த”படியநுஸந்தித்து, செந்நெல் விளையா நின்றுள்ள வயல்களையுடைய திருக்குறையலூர்க்கு ஸ்வாமியான திருமங்கை யாழ்வாருடைய திவ்ய ப்ரபந்தமாகிற பெரிய திருமொழியை அநுபவித்துக் களித்து, ப்ரதிபக்ஷிகளுடைய கந்தத்தையும் ஸஹிக்கமாட்டாதே, ப்ரபலமான ஸிம்ஹம் போலேயிருக்கிற எம்பெருமானார், வேதபாஹ்யரைப் போலன்றிக்கே வேதத்தை ப்ரமாணமாக இசைந்து அதுக்கு விபரீதார்த்தங்களைச் சொல்லி, லோகத்தை நசிப்பித்த குத்ருஷ்டிகளாகிற புலிகள் தன்னரசு நாடாகக் கொண்டு, தடையற நடமாடா நின்ற அவர்களுடைய மதங்களை நிரஸிக்கைக்காக அவர்கள் நடையாடுகிற இந்த பூமியிலே வந்தவதரித்த ப்ரகாரத்தை ஸ்துதிக்கக்கடவே னென்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், “எம்பெருமானார் உபதேசித்த ஞானத்தில் எந்தவிதமான ஈடுபாடும் இன்றி உள்ளவர்களை, கலி காலத்தில் உண்டாகும் தோஷமானது முற்றிலுமாகச் சூழ்ந்து, அவர்களை நலியும்”, என்று அருளிச்செய்தார். இந்தப் பாசுரத்தில், அத்தகைய ஞானத்தை உலகில் உள்ள அனைவருக்கும் உபதேசம் செய்வதற்காக எம்பெருமானார், இராமாநுச நூற்றந்தாதி (95) - விண்ணின் தலை நின்றும் - என்பதற்கு ஏற்ப அங்கிருந்து புறப்பட்டு, இராமாநுச நூற்றந்தாதி (95) - மண்ணின் தலத்துதித்த - என்பதற்கு ஏற்ப, இங்கு வந்து அவதரித்ததை எண்ணுகிறார். செந்நெற்கதிர்கள் நன்றாகத் தழைத்தோங்கும்படியாக உள்ள வயல்கள் கொண்ட திருக்குறையலூரின் எஜமானராகிய திருமங்கையாழ்வாருடைய திவ்யப்ரபந்தமான பெரியதிருமொழியை எப்போதும் அநுபவித்தபடி இருந்து, அதனால் மகிழ்ந்து, மற்ற மதங்களுடைய ஸித்தாந்த வாசனையைக் கூடப் பொறுக்க இயலாத சிங்கம் போன்று எம்பெருமானார் உள்ளார்; வேதங்களை முற்றிலுமாகப் புறந்தள்ளாமல், அவற்றையே ப்ரமாணமாக ஏற்றுக்கொண்டு, ஆனால் அந்த வேதங்களுக்கு விபரீதமான பொருள்களை உரைத்து, இந்த உலகத்தை அறியாமையை ஏற்படுத்தி அழித்த மற்ற மதங்கள் என்ற புலிகள் பலவும், இதனைத் தங்களுடைய நாடாகவே கொண்டு, எந்தவிதமான தடையும் இன்றி நடமாடியபடி இருந்த இந்தப் பூமியில் எம்பெருமானார் வந்து அவதரித்த விதத்தைத் துதித்தபடி இருப்பேன்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கலி மிக்க செந்நெல் கழனி) உழுவது நடுவது அறுப்பதாய் கொண்டு ஸர்வ காலத்திலும் செல்லுகிற ஆரவாரத்தாலே மிக்க செந்நெல்லை உடைத்தான கழனிகளுடைய. கலி - ஆரவாரம். அன்றிக்கே “கலி” என்று மிடுக்காய், ஸாரவத்தான பூமியிலே விளைந்த செந்நெலென்னுதல். தத் தத் காலங்களிலே விதைத்து விளைந்த பயிராகையாலே ஸாரமாக விளையாநிற்கிற பயிரென்னுதல். கழனி - வயல். (குறையல் கலை பெருமான்) இப்படிப்பட்ட செந்நெல்களோடு கூடின வயல்களையுடைத் தாகையாலே, “மன்னிய சீர் தேங்கும் குறையலூர்” என்கிறபடியே ஸகல ஸம்பத்துக்களையு முடைத்தான திருக்குறையலூருக்கு நிர்வாஹகராய், “இருந் தமிழ் நூல் புலவன்” என்கிறபடியே சாஸ்த்ர ரூபங்களான திவ்ய ப்ரபந்தங்களைச் செய்தருளி உபகரித்த மஹோபகாரரான திருமங்கையாழ்வாருடைய. “குறையல் பிரானடிக் கீழ்” என்று இப் ப்ரபந்தத்திலேயும் இவருடைய உபகாரத்தை அநுஸந்தித்தாரிறே. செய்தவம்சத்தில் க்ருதஜ்ஞராய்ப் போருகிறவர் இவரும் அவருமே காணும்.

விளக்கம் - வயல்களை உழுதல், நாற்று நடுதல், வயல்களில் விளைந்தவற்றை அறுவடை செய்தல் போன்றவற்றை எப்போதும் செய்தபடி உள்ளதால், அந்த உழவர்களுடைய ஆரவாரமும், மிகுந்த செந்நெல்லையும் கொண்டதான வயல்களைக் கொண்ட. கலி என்றால் ஆரவாரம் என்று பொருள் கொண்டு இவ்விதம் உரைத்தார். அல்லது கலி என்பதற்கு மிடுக்கு என்று பொருள் கொண்டு, மிகுந்த செழிப்பான பூமியில் விளைந்த செந்நெல் எனலாம். அந்தந்த காலங்களில் தகுந்தபடி விதைக்கப்பட்டு, விளைந்து நிற்பதால், அந்தப் பயிர்கள் நன்று விளைந்தபடி இருந்தன. (குறையல் கலை பெருமான்) - இப்படிப்பட்ட செந்நெல்களுடன் கூடிய வயல்கள் கொண்டதால், உபதேசரத்தினமாலை (30) - மண்ணியில் நீர் தேங்கும் குறையலூர் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்துவிதமான ஸம்பத்துக்களையும் கொண்ட திருக்குறையலூரின் எஜமானராகிய, பெரியதிருமொழி (1-7-10) - இருந்தமிழ் நூற்புலவன் - என்பதற்கு ஏற்ப சாஸ்த்ர வடிவமாகவே உள்ள திவ்யப்ரபந்தங்களை அருளிச்செய்து மிகுந்த உதவிகள் செய்த வள்ளலாகிய திருமங்கையாழ்வாருடைய. இராமாநுச நூற்றந்தாதி (2) - குறையல் பிரானடிக் கீழ் - என்ற பாசுரத்திலும் இது போன்றே ஆழ்வாரின்

உதவியை எண்ணினார். செய்ந்நன்றி மறவாமல் உள்ள நிலையில் ஆழ்வாரும் இவரும் ஒன்றே என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஒலி மிக்க பாடலை) இம்மஹோபகாரத்தாலே அருளிச் செய்யப்பட்ட திருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம் தொடக்கமான திவ்ய ப்ரபந்தங்களை, “இன்பப் பாடல்” என்கிறபடியே அநுஸந்திக்கப் புக்கவர்களுக்கு அர்த்த ரசத்தாலும் போக்யதையாலும் ஆநந்தம் மிகுதியாய்க் கரைபுரண்டிருக்கையாலே திமிர்த்து, “கலியனதொலி மாலை” என்கிறபடியே பெரு மிடறு செய்து அநுஸந்திக்க வேண்டுகையாலே மிக்க த்வநியையுடைத்தான திவ்ய ப்ரபந்தங்கள். “மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு மங்கையர்கோன் ஆறங்கங் கூறுவதாக” பண்ணியருளின திவ்ய ப்ரபந்தங்களென்றபடி. ஒலி - த்வநி. அந்த ப்ரபந்தங்களை தாரகமாகவும் போஷகமாகவும் போக்யமாகவும் நினைத்துக்கொண்டு முற்றாட்டாக வநுபவித்து.

விளக்கம் - (ஒலி மிக்க பாடலை) - இத்தகைய உயர்ந்த உபகாரத்தால் வெளிப்பட்டதான பெரியதிருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம் தொடக்கமாக உள்ள திவ்ய ப்ரபந்தங்களை, பெரியதிருமொழி (2-5-10) - இன்பப்பாடல் - என்பதற்கு ஏற்ப எண்ணியபடியே உள்ளவர்களுக்கு, அந்தப் பாசுரங்களில் உள்ள ஆழ்ந்த பொருள்களின் சுவை காரணமாகவும், இனிமையாலும், ஆனந்தம் கரைபுரண்டு ஓடியபடி உள்ளது. இதனால் மிடுக்கு கொண்டு, பெரியதிருமொழி (1-2-10) - கலியனதொலிமாலை - என்பதற்கு ஏற்ப மிகுந்த ஒலியை எழுப்பியபடி, எப்போதும் எண்ணியபடியே இருக்கவேண்டும் என்பதால், மிகுந்த ஒலியைக்கொண்ட ப்ரபந்தங்கள். உபதேசரத்தினமாலை (9) - மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு மங்கையர்கோன் ஆறங்கம் கூற - என்பதற்கு ஏற்ப அருளிச்செய்யப்பட்ட திவ்யப்ரபந்தங்கள். அப்படிப்பட்ட ப்ரபந்தங்களையே தன்னுடைய உயிர் தரித்தபடி இருப்பதற்கு வேண்டியதாகவும், போஷகமாகவும், இனிமையாகவும் எண்ணியபடி இருந்து, முழுமையாக அனுபவித்து.

வ்யாக்யானம் - (தன்னுள்ளந்தடித்து) அவ்வநுபவ ஜநித ப்ரீதியாலே தம்முடைய திருவுள்ளம் பூரித்து. இவ் வநுபவத்தாலே காணும் ப்ரதிபக்ஷ நிரஸநத்துக்குத்

தகுதியான மிடுக்கு அவருக்குண்டானது. தடித்தல் – பூரிக்கை. (அதனால் வலி மிக்க சீயம்) அந்த பரி பூர்ண ஜ்ஞாநமாகிற மிக்க பலத்தையுடையராய் ஸிம்ஹம் போலேயிருக்கிற. (இராமானுசன்) எம்பெருமானார். ப்ரதிபக்ஷ தர்சநத்தை ஸஹியாதே அவர்களை பக்நராய்ப் பண்ணுமவராகையாலே, “வலி மிக்க சீயம்” என்கிறார். வலி – பலம். சீயம் – ஸிம்ஹம். (மறைவாதியராம்) வேத அப்ராமாண்ய வாதிகளான பௌத்தாதிகளைப் போலன்றிக்கே, வேதத்தை ப்ரமாணமாக அங்கீகரித்து வைத்து அதுக்கு அபார்த்தங்களைச் சொல்லி, இவற்றைக் கொண்டு துர்வாதம் பண்ணி, லோகத்தாரெல்லாரையும் ப்ரமிப்பித்து நசிப்பித்துக் கொண்டு போருகிற குத்ருஷ்டிகளாகிற. (புலி மிக்கதென்று) புலிகள் மிக்கதென்று. நிவாரகரில்லாமையாலே அவை தனிக்கோல் செலுத்தா நின்றனவென்று. (இப்புவநத்தில் வந்தமை) ஸாது ம்ருகங்களை நலியா நின்றுள்ள துஷ்ட ம்ருகமான புலி மிக்க காட்டிலே, அவை தன்னை நிரஸிக்கவற்றானதொரு ஸிம்ஹம் வந்து தலைப்படுமாப்போலே, ஸந்மத தூஷகரான குத்ருஷ்டிகள் வர்த்தித்து தனிக்கோல் செலுத்துகிற இந்த பூமியிலே தந்மத தூஷகராய்க் கொண்டு, “விண்ணின் தலை நின்று” வந்து அவதரித்த ப்ரகாரத்தை. (போற்றுவனே) ஸ்துதிக்கக் கடவேன். போற்றுதல் – புகழ்தல். “குரும் ப்ரகாசயேத் தீமாந்” என்கிறபடியே அவர் தம்முடைய குணசேஷ்டிதங்களைப் புகழ்க்கடவே னென்றருளிச் செய்தாராய்த்து.

விளக்கம் - (தன்னுள்ளந்தடித்து) - அத்தகைய அனுபவத்தால் பிறந்த மகிழ்வு காரணமாகத் தன்னுடைய உள்ளம் புரித்து. அத்தகைய அனுபவத்தால், மற்ற மதங்களின் பொருத்தமற்ற வாதங்களைத் தள்ளியதால் ஏற்பட்ட மிடுக்கு அவருக்கு உண்டானது. (அதனால் வலி மிக்க சீயம்) - அத்தகைய பரிபூர்ணமான ஞானம் என்ற பலம் கொண்ட சிங்கம் போன்று உள்ளவராகிய. (இராமானுசன்) - எம்பெருமானார். மற்ற மதங்களின் தவறான வாதங்களைக் கேட்பதற்கும் காண்பதற்கும் பொறுமை இன்றி, அவர்களை வாதத்தில் தோற்கடிப்பவர் என்பதால் “வலிமிக்க சீயம்” என்கிறார். (மறைவாதியராம்) - வேதங்களை ப்ரமாணமாக ஏற்றுக்கொள்ளாத பௌத்தர்கள் போன்று அல்லாமல், வேதத்தையே ப்ரமாணமாக ஏற்றுக்கொண்டு, அதற்குத் தவறான பொருள்களை உரைத்து, அவற்றைக் கொண்டு தவறான வாதங்கள் செய்து, இந்த உலகில் உள்ள

அனைவரையும் மயக்கத்தில் ஆழ்த்தியபடி உள்ள தவறான பார்வை கொண்ட. (புலி மிக்கதென்று) - தடுத்து நிறுத்த இயலாதபடி உள்ளதால் அவைகள் தனியாக ஆட்சி செலுத்தியபடி இருந்தன. (இப்புறத்தில் வந்தமை) - மிகவும் சாதுவான விலங்குகளை அழித்தபடி உள்ள தீய விலங்குகள் என்பதான புலிகள், காட்டில் தங்களை அழிப்பதற்கு ஏற்றதொரு சிங்கம் வந்தவுடன் அடங்கி நிற்பது போன்று, ஸாதுக்களின் மதங்களை அழித்தபடி உள்ள தவறான பார்வை கொண்ட மற்ற மதங்கள் நிலைத்தபடி ஆட்சி செய்த இந்தப் பூமியில் அந்த மதங்களை விரட்டும்விதமாக, இராமாநுச நூற்றந்தாதி (95) - விண்ணின் தலை நின்றும் - என்பதற்கு ஏற்ப இங்கு வந்த அவதரித்த விதத்தை. (போற்றுவனே) - துதித்தபடி இருப்பேன். குரும் ப்ரகாசயேத் தீமாந் - குருவை எப்போதும் ப்ரகாசப்படுத்தவேண்டும் -என்பதற்கு ஏற்ப, எம்பெருமானாருடைய குணங்கள் மற்றும் செயல்களைப் புகழ்ந்தபடியே இருப்பேன்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்